

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 12180/2022
06.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, јавног извршитеља у ..., чији је пуномоћник Никола Милинковић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Србијас“ Нови Сад, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Новом Саду Гж 66/22 од 14.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 06.10.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Новом Саду Гж 66/22 од 14.02.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Новом Саду Гж 66/22 од 14.02.2022. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Новом Саду Гж 66/22 од 14.02.2022. године, ставом првим изреке, жалбе парничних странака су делимично усвојене па је преиначено решење Основног суда у Новом Саду П 8232/2016 од 03.08.2020. године тако што је обавезан тужени да тужиоцу поред износа од 34.900,00 динара досуђеног провостепеним решењем на име трошкова парничног поступка исплати износ од још 6.000,00 динара (укупно 40.900,00 динара), са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате, а у преосталом делу су жалбе парничних странака одбијене и првосптеено решење потврђено. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажна одлука о трошковима парничног поступка донета је применом чл. 153, 154, 163. и 165. ЗПП, након оцене другостепеног суда да тужиоцу, који је успео у поступку са главним захтевом за исплату дуга, припада право на накнаду трошкова поступка који су били потребни ради вођења парнице у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, према вредности предмета спора у овој правној ствари.

Ревизијом тужиоца се, с позивом на погрешну примену материјалног права, оспорава висина накнаде трошкова поступка која је побијаном пресудом призната тужиоцу.

Имајући у виду да тужилац није ускраћен у праву на накнаду трошкова поступка, Врховни касациони суд је оценио да у таквој ситуацији, по питању трошкова поступка, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, те да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП. Висина накнаде трошкова поступка, по признатом праву у конкретној парници, не представља правно питање од општег интереса, нити правно питање које би се разматрало у интересу равноправности грађана. То није питање које изискује ново тумачење права или усклађивање судске праксе. С тога, нема услова за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Чланом 28. ЗПП прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана прописано је да се камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка, не узимају у обзир, ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена против одлуке о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев, већ споредно потраживање, због чега ревизија тужиоца није дозвољена.

Чињеница да је одлука о трошковима поступка побијаним другостепеним решењем преиначена, не утиче на дозвољеност ревизије, јер се дозвољеност ревизије не цени према одредби члана 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 55/14) односно новелираној одредби члана 403. став 2. тач. 2. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић